

POSTANOWIENIE

Dnia 31 grudnia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Anna Kulczewska-Garcia

po rozpoznaniu w dniu 31 grudnia 2021 r. w Poznaniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku H. P. i S. P.

przy uczestnictwie (...) Spółki z o.o w P.

o ustanowienie służebności przesyłu

na skutek apelacji uczestniczki postępowania

od postanowienia Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu,

z dnia 5 marca 2021 r.,

sygn. akt IX Ns 910/20

p o s t a n a w i a:

1. oddalić apelację,
2. zasądzić od uczestniczki na rzecz wnioskodawców kwotę 240 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

sędzia Anna Kulczewska-Garcia

UZASADNIENIE

Wnioskiem złożonym w dniu 28 października 2014 r. (data stempla pocztowego) H. P. i S. P., reprezentowani przez fachowego pełnomocnika, domagali się ustanowienia na rzecz uczestnika (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. służebności przesyłu na nieruchomości należącej do wnioskodawców położonej w S. działka nr (...), dla której Sąd Rejonowy (...) w P. prowadzi księgę wieczystą KW nr (...) za jednorazowym wynagrodzeniem w kwocie 9.900 zł. Wnioskodawcy wnieśli również o zasądzenie od uczestnika na ich rzecz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na wniosek uczestnik (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P., reprezentowany przez fachowego pełnomocnika, wniósł o oddalenie wniosku w całości oraz o zasądzenie od wnioskodawców na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Uczestnik podniósł zarzut zasiedzenia służebności przesyłu.

Postanowieniem z dnia 5 lipca 2019 r. Sąd Rejonowy Poznań-Grunwald i Jeżyce w Poznaniu w pkt. 1 oddalił wniosek, w pkt. 2 zasądził od wnioskodawców na rzecz uczestnika kwotę 2.257 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, a w pkt. 3 nakazał pobrać od wnioskodawców na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Poznań-Grunwald i Jeżyce w Poznaniu kwotę 5.509,84 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Na skutek apelacji wnioskodawców Sąd Okręgowy w Poznaniu postanowieniem z dnia 21 lipca 2020 r. uchylił zaskarżone postanowienie i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego.

Rozpoznając sprawę ponownie Sąd Rejonowy Poznań-Grunwald i Jeżyce w Poznaniu postanowieniem z dnia 5 marca 2021 r. w pkt. I ustanowił na czas nieokreślony – na prawie własności nieruchomości stanowiącej działkę nr (...) położonej w S. przy ul. (...), woj. (...), dla której Sąd Rejonowy (...) w P. prowadzi księgę wieczystą KW nr (...), zgodnie z projektem wykreślonym przez biegłego z zakresu geodezji i wyceny nieruchomości mgr inż. J. A. – stosownie do jego opinii z dnia 5 października 2018 r. (k. 204 akt) – służebność przesyłu na rzecz przedsiębiorcy – obecnie (...) Sp. z o.o. z siedzibą przy ul. (...) w P., przy czym służebność polegać będzie na : a) prawie korzystania przez przedsiębiorcę z nieruchomości opisanej wyżej w pkt. I w celu używania, konserwacji, modernizacji, rozbudowy, naprawy i wymiany urządzeń służących do przesyłu energii elektrycznej, tj. słupów i linii elektroenergetycznych, wraz z prawem swobodnego wstępu na nieruchomość, także z odpowiednim sprzętem (w ramach przestrzennych ustanowionej służebności wynikających z mapy będącej załącznikiem do postanowienia k. 204 akt) – w celu usuwania awarii, wykonywania prac eksploatacyjnych i konserwatorskich, remontowych, modernizacji, wymiany urządzeń i przewodów oraz wyprowadzania nowych obwodów energetycznych z urządzeń już istniejących, b) obowiązku każdorazowego właściciela nieruchomości opisanej w pkt. I znoszenia ograniczeń i zakazów wynikających z istnienia urządzeń elektroenergetycznych i realizacji uprawnień opisanych w pkt. I a) oraz powstrzymywania się od działań, które uniemożliwiłyby realizację uprawnień opisanych w pkt. I a), a także korzystania z nieruchomości obciążonej w sposób zgodny z aktualnie obowiązującymi przepisami dotyczącymi urządzeń przesyłowych i ochrony zdrowia i życia ludzkiego, w pkt. II zasądził od uczestnika (...) Sp. z o.o. w P. na rzecz wnioskodawców H. i S. P. kwotę 5.890 zł tytułem jednorazowego wynagrodzenia za ustanowienie służebności opisanej w pkt. I, płatną w terminie 14 dni od daty uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia, w pkt. III kosztami postępowania obciążył w całości uczestnika i z tego tytułu zasądził od uczestnika (...) Sp. z o.o. w P. na rzecz wnioskodawców kwotę 877 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, a w pkt. IV nakazał ściągnąć od uczestnika (...) Sp. z o.o. w P. na rzecz Skarbu Państwa – Sądowi Rejonowego Poznań-Grunwald i Jeżyce w Poznaniu kwotę 5.509,84 zł tytułem nieuiszczonych do tej pory kosztów sądowych.

Podstawą orzeczenia Sądu Rejonowego były następujące ustalenia faktyczne i wywód prawny :

Wnioskodawcy H. P. i S. P. są współwłaścicielami na zasadzie wspólności ustawowej majątkowej małżeńskiej, nieruchomości stanowiącej działkę nr (...), dla której Sąd Rejonowy (...) w P. prowadzi księgę wieczystą nr (...). Prawo własności przedmiotowej nieruchomości wnioskodawcy nabyli na podstawie umowy sprzedaży z dnia 26 kwietnia 1996 r., którą zawarli z formie aktu notarialnego rep. A (...) przed notariuszem E. D..

Nad nieruchomością wnioskodawców, stanowiącą działkę nr (...), przebiega linia elektroenergetyczna 0,4 kV czteroprzewodowa z dodatkowym przewodem do oświetlenia drogi wzdłuż ogrodzenia nieruchomości od strony ul. (...), należąca do uczestnika (...) Sp. z o.o. w P.. Przedmiotowa linia jest wykonana w technologii przewodów gołych w układzie płaskim. Jest zasilana z transformatora 15 kV/0,4 kV znajdującego się na działce o nr (...). Transformator ten zasilany jest linią 15 kV, która bierze swój początek w (...) T.. Linia przebiegająca nad nieruchomością wnioskodawców została posadowiona w bliżej nieustalonym czasie, na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach niniejszej sprawy nie ma możliwości określenia daty budowy linii nawet w przybliżeniu.

Długość ww. linii 0,4 kV na działce wnioskodawców wynosi 20 metrów, a pas eksploatacyjny (technologiczny) wynosi 4 metry (2 x 2m po obu stronach linii od jej osi). Łączna powierzchnia części nieruchomości stanowiącej pas służebności przesyłu dla napowietrznej linii energetycznej niskiego napięcia ENN oraz pas drogi dojazdowej o szerokości 3 m od strony ul. (...) wynosi 84 m².

Współczynnik współużytkowania „k” wynosi 0,235 w strefie technologicznej pod linią 0,4 kV. Pomiarzy rezystencji uziemień słupów nie będą prowadzone na nieruchomości wnioskodawców, bowiem takie słupy się na niej nie znajdują. Awaryjne linie zdarzają się bardzo rzadko, dostęp do linii znajduje się od ul. (...) przy pomocy wysięgników. W

przypadku awarii słupów na działkę nie będzie wprowadzony sprzęt do wykonania ewentualnych prac technicznych. Do bieżącej eksploatacji linii, poza wymianą przewodów i przycinką drzew, czynności techniczne odbywać się będą poza nieruchomością wnioskodawców.

Na ww. działce wnioskodawców nie istnieją strefy ochronne związane z promieniowaniem elektromagnetycznym, które w przypadku linii niskiego napięcia 0,4 kV jest minimalne, a miernik wskazuje wartość zerową. Nie ma na działce wnioskodawców miejsc, w których wyłączone byłoby przebywanie ludzi.

Wysokość wynagrodzenia rocznego za ustanowienie służebności przesyłu na ww. nieruchomości należącej do wnioskodawców wynosi 206,10 zł, natomiast wysokość wynagrodzenia bezterminowego opiewa na kwotę 5.890 zł, przy przyjęciu współczynnika $k=0,235$ zł i ceny średniej za metr kwadratowy gruntu w kwocie 118 zł.

Ustalając stan faktyczny sprawy Sąd Rejonowy oparł się o opinie biegłych z zakresu elektroenergetyki Z. M. oraz z zakresu geodezji i wyceny nieruchomości J. A. uznając je za wyczerpujące i w pełni przydatne dla rozstrzygnięcia sprawy. Biegły z dziedziny elektroenergetyki wyjaśnił, iż na podstawie materiałów, którymi dysponował (przedłożonych w toku postępowania przez uczestnika (...) Sp. z o.o.) nie był stanie określić, kiedy przedmiotowa linia elektroenergetyczna została posadowiona na nieruchomości wnioskodawców. Biegły podkreślał bowiem, iż dokumenty znajdujące się w aktach sprawy nie pozwalają na stwierdzenie, że dotyczą również tego odcinka linii, który przebiega przez nieruchomość wnioskodawców.

W tym też zakresie Sąd Rejonowy, mając na uwadze zgromadzony materiał dowodowy, wyjaśnienia biegłego oraz rozkład ciężaru dowodu, uznał, że uczestnik nie wykazał swych twierdzeń co do daty pobudowania spornych urządzeń, co też miało zasadnicze znaczenie dla oceny zgłoszonego przez niego zarzutu zasiedzenia służebności przesyłu.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd Rejonowy wskazał, iż nie doszło do zasiedzenia służebności przesyłu, która obciążałaby nieruchomość wnioskodawcy i zarzut ten w tym zakresie należało uznać za niezasadny.

Sąd Rejonowy zauważył bowiem, że przedłożone przez uczestnika dokumenty nie mogą stanowić dowodu na poparcie jego twierdzeń, albowiem jak jednoznacznie twierdził biegły, żaden z przedłożonych przez uczestnika dokumentów nie wskazuje, kiedy przedmiotowa linia została zbudowana i oddana do eksploatacji. Również fakt, że ze wskazywanej przez uczestnika stacji transformatorowej wychodzi przedmiotowa linia nie wskazuje, kiedy linia ta została wybudowana, bowiem mogło to mieć miejsce nawet wiele lat po wybudowaniu samej stacji. Niezależnie od tego żaden dokument nie odnosi się do przedmiotowej nieruchomości, a przynajmniej nie wynika z niego, aby dotyczył nieruchomości wnioskodawców.

W konsekwencji Sąd Rejonowy stwierdził, że zaofiarowany przez uczestnika materiał dowodowy nie dał podstaw do poczynienia ustaleń odnośnie daty wybudowania przedmiotowej linii i jakiegokolwiek ustalenia w tym zakresie oparte byłyby jedynie na przypuszczeniach, co też w świetle art. 6 k.c. uznać należało za niedopuszczalne. W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że uczestnik nie dysponuje skutecznym wobec właścicieli tytułem prawnym uprawniającym do korzystania z działki nr (...) położonej w S. w związku z posadowieniem linii. Sąd I instancji przyjął zatem, że wniosek o ustanowienie służebności przesyłu złożony przez wnioskodawców co do zasady był słuszny i usprawiedliwiony, zaś uczestnikowi nie służył żaden tytuł prawny, który uczyniłby wniosek bezpodstawnym.

Ustalając wysokość wynagrodzenia należnego od uczestnika postępowania na rzecz wnioskodawców w związku z ustanowieniem służebności przesyłu w kwocie 5.890 zł, Sąd Rejonowy kierował się przede wszystkim wyliczeniami biegłego sądowego J. A., którego opinię uznał za wyczerpującą, logiczną i pozbawioną wewnętrznym sprzeczności.

Powyższe postanowienie Sądu Rejonowego zaskarżył w całości uczestnik (...) Sp. z o.o., zarzucając Sądowi Rejonowemu :

I. naruszenie prawa materialnego, tj.

1. art. 172 k.c. w zw. z art. 176 k.c., 352 k.c., 348 i 340 k.c., 7 k.c. oraz art. 224 k.c. w zw. z art. 340 k.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na uznaniu, że uczestnik nie zasiedział służebności na swoją rzecz bądź służebności nie zasiedział jego poprzednik prawny,

2. art. 172 k.c. w zw. z art. 176 k.c. oraz art. 352 k.c. w zw. z art. 305(4) k.c. oraz art. 7 k.c. poprzez błędną wykładnię oraz niewłaściwe zastosowanie, polegające na uznaniu, że:

a) uczestnik nie nabył poprzez zasiedzenie prawa służebności przesyłu, polegającej na trwałym korzystaniu z urządzeń elektroenergetycznych znajdujących się na nieruchomości wnioskodawców oraz że początkowa data prowadząca do zasiedzenia powinna być liczona od 5 grudnia 1990 r.

b) uczestnik nie był w dobrej wierze uzasadnionej okolicznościami związanymi z budową urządzeń, do chwili złożenia wniosku przez wnioskodawcę i wyrażenia pierwszego sprzeciwu dotyczącego istnienia przedmiotowych urządzeń, pomimo braku zgłaszania jakichkolwiek roszczeń do momentu wszczęcia niniejszego postępowania a nabycie nieruchomości miało miejsce z siecią,

c) domniemania, z których korzysta uczestnik (w tym dobrej wiary) nie mają zastosowania w niniejszej sprawie,

3. art. 7 k.c. oraz art. 224 k.c. w zw. z art. 340 k.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie, które polegało na uznaniu, że domniemanie dobrej wiary działające na korzyść uczestnika zostało skutecznie obalone, a stan świadomości uczestnika istniejący od momentu posadowienia urządzeń przesyłowych na nieruchomości i objęcie ich w posiadanie z dniem 13 grudnia 1969 r., względnie w dniu 5 grudnia 1990 r., obecnie należących do uczestnika zakładał przyjęcie istnienia po jego stronie złej wiary, co miało wpływ na treść rozstrzygnięcia oraz uznanie, że posiadanie nieruchomości (w zakresie odpowiadającym służebności przesyłu) przez uczestnika było posiadaniem w złej wierze,

II. naruszenie prawa procesowego, mającego wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, tj.:

1. art. 233 k.p.c. w zw. z art. 230, 231 i 232 k.p.c. poprzez przyjęcie, że uczestnik nie wykazał :

a) faktu daty posadowienia urządzeń na nieruchomości wnioskodawców,

b) faktu przeniesienia posiadania urządzeń elektroenergetycznych ze Skarbu Państwa na rzecz poprzednika prawnego uczestnika,

c) faktu daty objęcia urządzeń i służebności w posiadanie (tj. wskazanie daty początkowej korzystania z urządzeń),

d) faktu daty przeniesienia posiadania urządzeń i służebności z (...) S.A. na rzecz uczestnika,

e) faktu korzystania z urządzeń w zakresie posiadania służebności,

2. art. 233 §1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c., art. 230 k.p.c. oraz art. 231 k.p.c. w zw. z art. 13 §2 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz przekroczenie swobodnej oceny dowodów i brak dostatecznego wyjaśnienia kwestii związanych z wybudowaniem sieci, jej istnieniem oraz niezasadne przyjęcie, że :

a) z dokumentacji załączonej do sprawy nie wynika, kiedy został wybudowany fragment linii znajdującej się na nieruchomości wnioskodawców, pomimo, że uczestnik przedłożył do sprawy obszerną dokumentację z lat 60-tych dotyczącą urządzeń w miejscowości S. (której fragment znajduje się na nieruchomości wnioskodawców – okoliczność bezsporna),

b) z dokumentacji nie wynika, że linia była czynna, pomimo że z dokumentów wynika, że linia została odebrana i wybudowana,

3. art. 227 k.p.c., 229 k.p.c., 230 k.p.c. oraz art. 231 k.p.c. w zw. z art. 328 §2 k.p.c. i 233 k.p.c. w zw. z art. 13 §2 k.p.c. poprzez dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, jak i pominięcie i nieuwzględnienie okoliczności procesowej, że wnioskodawcy nie zakwestionowali twierdzeń, faktów i twierdzeń o faktach z odpowiedzi na wniosek i wobec tego nieprzyjęcie przez Sąd, że te okoliczności stanowią fakty przyznane i bezsporne i tym samym niezasadne przyjęcie, że uczestnik (jego poprzednik prawny) :

- a) nie wykazał daty wybudowania i uruchomienia urządzeń na nieruchomości wnioskodawców,
- b) nie objął służebności w posiadanie w dobrej wierze,
- c) nie posiada służebności w zakresie, który upoważnia do jej zasiedzenia

co miało wpływ na wynik sprawy, ponieważ prawidłowa ocena faktów winna skutkować uwzględnieniem zarzutu zasiedzenia oraz oddaleniem wniosku,

4. art. 520 k.p.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie art. 520 §2 k.p.c. i niezastosowanie art. 520 §1 k.p.c., co skutkowało obciążeniem uczestnika kosztami postępowania.

Na podstawie tak sformułowanych zarzutów apelujący wniósł o :

I. zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez :

- 1. oddalenie wniosku w całości,
- 2. zasądzenie od wnioskodawców na rzecz uczestnika zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za I instancję w całości według norm przepisanych,

II. zasądzenie od wnioskodawców na rzecz uczestnika kosztów postępowania za II instancję według norm przepisanych oraz zasądzenie na rzecz uczestnika kosztów zastępstwa procesowego

III. ewentualnie uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

W odpowiedzi na apelację wnioskodawcy wnieśli o oddalenie apelacji uczestnika w całości oraz o zasądzenie od uczestnika na rzecz wnioskodawców kosztów postępowania w II instancji według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego wraz z odsetkami przewidzianymi w art. 98 §1(1) k.p.c.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacja jest bezzasadna.

Zauważyć na wstępie trzeba, że zaskarżone postanowienie zostało wydane w wyniku ponownego rozpoznania sprawy przez Sąd Rejonowy z uwagi na uchylenie uprzednio wydanego przez ten Sąd postanowienia przez Sąd Okręgowy i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu. Zgodnie z art. 386 §6 k.p.c. ocena prawna wyrażona w uzasadnieniu wyroku sądu drugiej instancji wiąże zarówno sąd, któremu sprawa została przekazana, jak i sąd drugiej instancji, przy ponownym rozpoznaniu sprawy. Nie dotyczy to jednak przypadku, gdy nastąpiła zmiana stanu prawnego lub faktycznego, albo po wydaniu wyroku sądu drugiej instancji Sąd Najwyższy w uchwale rozstrzygającej zagadnienie prawne wyraził odmienną ocenę prawną.

Sąd Rejonowy uwzględniając powyższy przepis przeprowadził uzupełniające postępowanie dowodowe i na tej podstawie poczynił prawidłowe, w ocenie Sądu Okręgowego, ustalenia faktyczne, które Sąd Okręgowy podziela i uznaje za własne. Nie budzi również wątpliwości prawidłowość ostatecznego rozstrzygnięcia Sądu I instancji wraz

z zawartym w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia wywodem prawnym, który Sąd Okręgowy w pełni aprobuje. Zarzuty uczestnika skierowane wobec orzeczenia Sądu I instancji uznać należy za chybione.

Zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego były bezzasadne. Nie można podzielić stanowiska uczestnika, jakoby wykazał on fakt daty posadowienia urządzeń elektroenergetycznych na nieruchomości wnioskodawców, czy też szerzej, fakty uzasadniające podniesiony przezeń zarzut zasiedzenia służebności przesyłu. Przeprowadzony przez Sąd I instancji dowód z ustnej uzupełniającej opinii biegłego z zakresu elektroenergetyki Z. M. (k. 373-374) wskazuje na to, że na podstawie znajdującego się w aktach sprawy materiału dowodowego, w tym także przedłożonych dodatkowych kopii niektórych dokumentów powykonawczych (k. 370-371), nie jest możliwe jednoznaczne ustalenie daty posadowienia spornych urządzeń na nieruchomości wnioskodawców. Wynika to zarówno ze sprostowanej na rozprawie w dniu 9 lutego 2021 r. opinii biegłego Z. M., jak i jego wyjaśnień. W tym zakresie Sąd Okręgowy w pełni podziela rozważania zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia. Wskazać bowiem należy, że biegły wyjaśniając uzupełniająco na rozprawie w dniu 9 lutego 2021 r. stwierdził, że dokumenty przedłożone przez uczestnika nie pozwalają ustalić kiedy ewentualnie przedmiotowa linia energetyczna została posadowiona na nieruchomości wnioskodawców ani czy przedłożona dokumentacja dotyczy również tego odcinka linii, który przebiega przez nieruchomość wnioskodawcy (k. 374). Znajdująca się w aktach sprawy dokumentacja powykonawcza z dnia 13 grudnia 1969 r. (k. 370) nie wpływa w żaden sposób na tę ocenę biegłego, gdyż przedmiotowy dokument był wzięty pod uwagę przez biegłego. W ocenie Sądu Okręgowego wbrew zarzutom apelacji z dokumentu tego nie wynikają w sposób jednoznaczny okoliczności mające stanowić podstawę zgłoszonego przez uczestnika zarzutu zasiedzenia. To, że w roku 1969 modernizowano nieokreśloną precyzyjnie linię przesyłową w S., nie świadczy w sposób pewny, iż w tym czasie linia ta istniała również na nieruchomości wnioskodawców, na co wskazał biegły Z. M.. Ta ostatnia okoliczność nie była przy tym okolicznością bezsporną, wnioskodawcy kwestionowali w toku postępowania wiarygodność i moc dowodową przedłożonej przez uczestnika dokumentacji wskazując, że nie dotyczy ona sieci objętej wnioskiem o ustanowienie służebności przesyłu (k. 71v). Zarazem jak wskazał biegły w aktach sprawy brak jest wykazu nieruchomości z nazwiskami właścicieli, który winien znajdować się w dokumentacji linii elektroenergetycznej (k. 374). Prowadzi to do wniosku, że nie jest możliwe precyzyjne ustalenie, kiedy linia przesyłowa została umieszczona na nieruchomości wnioskodawców i czy przeprowadzona w roku 1969 modernizacja sieci elektroenergetycznej w S. obejmowała również tą nieruchomość. Zaznaczyć przy tym należy, że Sąd Rejonowy, wbrew zarzutowi apelacji, nie wskazał w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, aby linia przesyłowa przebiegająca przez nieruchomość wnioskodawców nie była czynna. Uznał jedynie, że data jej posadowienia nie została przez uczestnika wykazana w stopniu uzasadniającym podniesiony zarzut zasiedzenia służebności przesyłu. Konkludując przyjąć należy, że ocena dowodów przeprowadzona przez Sąd Rejonowy była oceną wszechstronną i obiektywną, spełniającą wymogi art. 233 §1 k.p.c. Nie sposób w związku z tym podzielić zarzutu naruszenia przepisów art. 233 §1 k.p.c. w zw. z art. 230, 231 i 232 k.p.c. czy art. 233 §1 k.p.c. w zw. z art. 227, 230, 231 k.p.c. w zw. z art. 13 §2 k.p.c.

W dalszej kolejności zauważyć należy, że wnioskodawcy w załączniku do protokołu rozprawy z dnia 8 grudnia 2015 r. (k. 69-72v) i na dalszym etapie postępowania kwestionowali z różnych punktów widzenia podniesiony przez uczestnika zarzut zasiedzenia służebności przesyłu. Tym samym takie okoliczności, jak data posadowienia urządzeń elektroenergetycznych na nieruchomości wnioskodawców, dobra wiara uczestnika, czy posiadanie służebności w zakresie upoważniającym do zasiedzenia nie były okolicznościami bezspornymi czy przyznanymi. Stanowisko wnioskodawców prezentowane w całym toku postępowania, od jego wszczęcia aż do prawomocnego zakończenia, było w sposób jednoznaczny przeciwne zgłoszonemu przez uczestnika zarzutowi zasiedzenia służebności przesyłu. Także okoliczności faktyczne stanowiące podstawę tego zarzutu były przedmiotem sporu między stronami i wymagały udowodnienia (art. 229 k.p.c.), czemu uczestnik ostatecznie nie sprostał. Nie sposób zatem podzielić zarzutu naruszenia przepisu art. 227, 229, 230, 231 k.p.c. w zw. z art. 328 §2 k.p.c. i 233 §1 k.p.c. w zw. z art. 13 §2 k.p.c.

Wobec braku udowodnienia przez uczestnika daty posadowienia urządzeń elektroenergetycznych na nieruchomości wnioskodawców – która to data, jak trafnie wskazał Sąd Rejonowy, nie może opierać się na domysłach – nie można uznać za zasadny zarzut zasiedzenia służebności przesyłu zgłoszony przez uczestnika. Nie jest bowiem w takiej sytuacji jasne, od jakiej daty należy liczyć okres zasiedzenia służebności przesyłu i z jakim ewentualnie dniem – jeśli w ogóle

– zasiedzenie nastąpiło. Brak pewnej informacji co do daty objęcia przez poprzednika prawnego uczestnika urzędzeń w posiadanie uniemożliwia zatem uznanie, że dysponuje on skutecznym wobec wnioskodawców uprawnieniem do korzystania z przedmiotowych urzędzeń. Zauważyć przy tym należy, że brak jest danych co do tego, aby nieruchomości, której dotyczy wnioski w niniejszej sprawie, przed jej nabyciem przez wnioskodawców należała do Skarbu Państwa, co miałooby istotny wpływ na sposób obliczenia okresu niezbędnego do zasiedzenia służebności przesyłu. Niezależnie jednak od tego podkreślić należy, że uczestnik nie wykazał zgłoszonego zarzutu zasiedzenia służebności przesyłu. Prowadzi to do wniosku, że nie doszło do naruszenia podnoszonych w apelacji przepisów prawa materialnego. Kwestia dobrej bądź złej wiary uczestnika w zakresie obejmowania urzędzeń w posiadanie jawi się zatem w tym kontekście jako bezprzedmiotowa.

Nie sposób także podzielić zarzutu naruszenia art. 520 §3 k.p.c. Nie ulega wątpliwości, iż interesy wnioskodawców i uczestnika w niniejszej sprawie były sprzeczne, zaś uczestnik, odmawiając polubownego rozwiązania sprawy, zmusił niejako wnioskodawców do złożenia wniosku o ustanowienie służebności przesyłu i poniesienia w tym celu określonych kosztów. Wniosek ten okazał się zasadny, zatem rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w zakresie kosztów postępowania obciążające nimi uczestnika jest w pełni usprawiedliwione.

Wobec powyższego apelacja uczestnika jako bezzasadna podlega na podstawie art. 385 k.p.c. oddaleniu, o czym Sąd Okręgowy orzekł w pkt. 1 postanowienia.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł w pkt. 2 postanowienia na podstawie art. 520 §3 k.p.c. uznając, iż interesy wnioskodawców i uczestnika w niniejszym postępowaniu były sprzeczne. Na koszty te złożyły się koszty zastępstwa prawnego wnioskodawców w kwocie 240 zł (§5 pkt. 3 w zw. z §10 ust. 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. - tj. z dnia 3 stycznia 2018 r., Dz.U. z 2018 r. poz. 265).

sędzia Anna Kulczewska-Garcia